

Arrest

nr. 253 367 van 22 april 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. VAN ROSSEM
Violetstraat 48
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 28 december 2020 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 24 november 2020 waarbij een aanvraag voor een toelating tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard (bijlage 15quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 januari 2021 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 februari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 september 2019 diende verzoekster een aanvraag in voor een toelating tot verblijf, dit in toepassing van de artikelen 10 en 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 24 november 2020 trof de verwerende partij een beslissing tot onontvankelijkheid van deze aanvraag.

Dit vormt de thans bestreden beslissing. Ze luidt als volgt:

“Met het oog op artikel 12bis, §4, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, §2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is de aanvraag voor een toelating tot verblijf, ingediend op 06.09.2019, in toepassing van de artikelen 10, 12bis, §1, tweede lid van de wet van 15 december betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, door:

Naam: G.

Voorna(a)m(en): Z.

Nationaliteit: Armenië

Geboortedatum: [...]

Geboorteplaats: A.

(...)

om de volgende reden onontvankelijk:

Betrokkene voldoet niet aan de in artikel 10 en 12bis van de wet van 15.12.1980 op de toegang, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen gewijzigd bij de wet van 08.07.2011 voorziene voorwaarden.

Het voorgelegde bewijs van goed gedrag en zeden kan niet in aanmerking genomen worden voor de behandeling van het dossier gezien het niet actueel meer is. Het voorgelegde attest van Armenië dateert van 15.02.2018.

Uit dit stuk kan niet besloten worden dat betrokkene heden nog van onberispelijk gedrag is. Er kan aan de hand van een oud strafregister niet toe besloten worden of betrokkene al dan niet een gevaar vormt voor de openbare orde. Het is aan betrokkene zelf om haar dossier te actualiseren, in dit geval een recent bewijs van goed gedrag en zeden (cfr. Arrest Raad van State nr. 222.809 ddd. 12.03.2013).

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht.

Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijststukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoekster op: *“Schending van de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel”.*

Zij betoogt als volgt:

“Verzoekster kreeg een beslissing tot onontvankelijkheid van een aanvraag voor een toelating tot verblijf, bijlage 15 quater.

Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing.

De beslissing schendt het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: “De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming.”

Verwerende partij neemt een onontvankelijkheidsbeslissing omwille van het verouderd attest i.v.m. goed gedrag en zeden. Dit dateert van 15.02.2018. Verzoekster is in 2015 naar België gekomen en woont sindsdien bij haar partner, de heer [M.].

Het attest van goed gedrag en zeden bekwam zij naar aanleiding van haar aanvraag tot huwelijk, dat na onderzoek werd goedgekeurd.

Verzoekster is sinds haar aankomst nooit meer teruggekeerd naar Armenië en heeft sinds dan ook geen criminele feiten begaan.

Gezien zij reeds al die tijd in België verblijft, is het voor haar moeilijk om dit attest van Armenië nog te bekomen. Zij heeft sinds nl. niemand meer die dit attest voor haar kan bekomen.

Bovendien verblijft zij, zoals eerder aangegeven, reeds sinds 2015 op Belgisch grondgebied. Zij is ook in België nooit eerder in aanraking gekomen met het gerecht en vormt hier dan ook geen gevaar voor de openbare orde.

Er wordt gesteld dat er niet besloten kan worden tot onberispelijk gedrag van verzoekster. Zij legt een attest voor gedateerd van 15.02.2018 van Armenië en verzoekster verblijft reeds sedert 2015 op het Belgische grondgebied. Verwerende partij maakt geen melding van enig crimineel feit dat zich in België zou hebben voorgedaan. Hierdoor moet aangenomen worden dat zij in België nog steeds over een blanco strafregister beschikt.

Als men alle elementen samenlegt en onderzoekt kan men zeker besluiten dat verzoekster zich tot op heden onberispelijk gedragen heeft.

Het is de plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring. Verzoekster heeft haar attest van goed gedrag en zeden uit haar land van herkomst voorgelegd. Gelet op haar verblijf in België, kon verwerende partij bij het onderzoek van het dossier nagaan of verzoekster ook in België een onberispelijke staat had.

Mocht dit niet het geval zijn geweest en indien verzoekster dus wel feiten zou gepleegd hebben in België, zou dit vanzelfsprekend wel opgenomen worden in de beslissing om te motiveren waarom betrokkene een gevaar zou zijn voor de openbare orde. A charge is het voor verwerende partij geen enkele moeite om deze elementen op te vragen en deze op te nemen in de motivering van hun weigeringsbeslissing, doch à décharge wordt dit zelden gedaan.

Zoals hierboven aangegeven is het nochtans aan de overheid om een zorgvuldige informatievergaring te organiseren en zal zij ook in dit geval een Belgisch strafregister opgevraagd hebben om het gedrag van verzoekster in België na te gaan, alleen neemt men dit niet op in de motivering m.b.t. onontvankelijkheidsbeslissing en wendt men dit als enige argument aan.

Na een lang verblijf in het buitenland wordt deze lidstaat als land van verblijf gezien en kunnen ook deze stukken/elementen aangenomen worden bij een aanvraag tot verblijf.

In casu betreft dit België en is verwerende partij hiervan op de hoogte.

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat er nergens in de artikels 10 en 12bis van de vreemdelingenwet vermeld wordt dat deze documenten slechts 6 maanden oud mogen zijn.

Verwerende partij faalt er vervolgens echter flagrant in afdoende te motiveren waarom de aangehaalde elementen niet zouden volstaan.

De motiveringsplicht, zoals ze voortvloeit uit de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, houdt in dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dienen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende dient te zijn.

Het mag duidelijk zijn dat verwerende partij het motiveringsbeginsel flagrant schendt!

Men stelt dat het voorgelegde bewijs van goed gedrag en zeden niet in aanmerking genomen kan worden omwille van het feit dat dit niet meer actueel is en dateert van 15.02.2018.

Zoals hierboven reeds vermeld, had men het voorgelegde attest kunnen samenlezen met het blanco straf register waarover verzoekster in België beschikt. Zij is immers in 2015 in België aangekomen en verblijft hier sindsdien.

Men heeft het dossier niet naar behoren onderzocht.

Volgens de algemene regel van artikel 12 van de Vreemdelingenwet dient een machtiging tot verblijf te gebeuren bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land waarvan de vreemdeling de nationaliteit heeft of waar hij of zij een verblijfsrecht heeft.

Echter in geval van buitengewone omstandigheden kan een aanvraag tot machtiging van verblijf in België ingediend worden op basis van artikel 12 van de vreemdelingenwet (R.v.St., nr. 56146; R.v.St. nr. 55204).

De rechtspraak van de Raad van State preciseert dat de term 'circonstances exceptionnelles' gelezen moet worden als 'circonstances extraordinaires' (R.v.St. nr. 60962, 11 juli 1996, T. Vreem. 1997, nr. 4, p. 385).

Dit betekent dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht moeten zijn. Er dient bewezen te worden dat een aanvraag in het buitenland, alle omstandigheden in acht genomen, een buitengewone inspanning zou betekenen voor betrokkenen.

Een buitengewone omstandigheid is niet hetzelfde als overmacht. Het betekent dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is voor de betrokkene om naar haar land van herkomst te gaan om daar de aanvraag in te dienen.

Bovendien is er geen vereiste dat de buitengewone omstandigheid voor de betrokkene "onvoorzienbaar" is. De buitengewone omstandigheden mogen zelfs deels het gevolg zijn van het gedrag van de betrokkene zelf.

Dat dit in het geval van verzoekster het geval is.

Verzoekster kan niet terugkeren naar Armenië om daar een regularisatieaanvraag in te dienen! Zij heeft haar leven hier opgebouwd, samen met haar partner en dochter. Bovendien heeft zij niets meer in haar land van herkomst en kan zij nergens terecht voor een veilig onderkomen, waardoor zij in een mensonterende en levensbedreigende situatie zou terechtkomen.

Dat er dus wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden. Bovendien kan verzoekster uit deze motivering niet afleiden waarom de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen. Verwerende partij dient dit uitvoerig te motiveren!

De elementen die verzoekster aanhaalde, dienen wel degelijk in overweging te worden genomen als buitengewone omstandigheden."

2.2. Waar verzoekster de schending van het motiveringsbeginsel opwerpt en vervolgens betoogt "Dat verzoekster zich niet kan verzoenen met de motivering van deze beslissing", gaat de Raad ervan uit dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt op te werpen.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. Verzoekster heeft bij haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag van 6 september 2019 blijkens de bestreden beslissing een bewijs van goed gedrag en zeden neergelegd dat dateert van 15 februari 2018. Zij betwist niet dat de toepasselijke reglementering vereist dat zij een dergelijk bewijs neerlegt. Dit vloeit alleszins voort uit artikel 12 bis, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Verzoekster betwist ook niet de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij een bewijs van goed gedrag en zeden heeft neergelegd dat dateert van 15 februari 2018. Het houdt dus in dat zij afgerond een 19 maanden oud bewijs van goed gedrag en zeden heeft neergelegd ter ondersteuning van haar in punt 1.1. bedoelde aanvraag.

2.5. Artikel 12 bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt :

“§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.”

2.6. Voormelde bepaling voorziet inderdaad niet hoe oud het uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document zoals een attest van goed gedrag en zeden mag zijn. De invulling die de verwerende partij thans geeft, met name dat een 19 maanden oud attest van goed gedrag en zeden niet kan worden beschouwd als een recent bewijs van goed gedrag en zeden, is niet strijdig met artikel 12bis, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Hiermee geeft de verwerende partij een redelijke invulling aan een wettelijke voorwaarde. Een 19 maanden oud attest van goed gedrag en zeden laat de verwerende partij inderdaad niet toe na te gaan of verzoekster “actueel” al dan niet een gevaar voor de openbare orde vormt en “actueel” van onberispelijk gedrag is. Dit is redelijkerwijs de doelstelling van wettelijke voorwaarde om een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document neer te leggen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij niet moest weten dat zij bij het indienen van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag een recent attest van goed gedrag en zeden moest bijbrengen en dat een 19 maanden oud attest dat manifest niet is. Zij kan zich dan ook niet verschuilen achter een gebrek aan motivering op dit vlak in de bestreden beslissing. Er kan worden aangenomen dat de grens te dezen ligt op 6 maanden. In dit verband kan worden verwezen naar andere bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals artikel 47/5, artikel 61/27-1, artikel 61/39 en artikel 61/48, die zulks bepalen.

2.7. Verzoekster kan niet dienstig verwachten dat de verwerende partij ten behoeve van verzoekster zelf nagaat of de betrokken wettelijke voorwaarde werd vervuld. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat een bestuur zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen, met dien verstande echter dat de aanvrager van een vergunning alle nuttige elementen moet aanbrengen om te bewijzen dat hij voldoet aan de voorwaarden om de gevraagde vergunning te krijgen (cf. RvS 12 maart 2013, nr. 222.809). Het is dus niet aan de verwerende partij om aan te tonen dat verzoekster een crimineel feit in België heeft gepleegd en ambtshalve een uittreksel uit het strafregister op te vragen voor verzoekster. Verzoekster kan dan ook niet een wettelijk voorwaarde als vervuld beschouwen, gelet op het feit dat zij een Armeens attest van goed gedrag en zeden heeft overgemaakt en de verwerende partij in haar beslissing geen melding heeft gemaakt van in België begane strafrechtelijke feiten. De verwerende partij heeft in tegenstelling tot wat verzoekster beweert in haar verzoekschrift geen plicht om te dezen feiten te verzamelen à charge en a décharge van verzoekster. Verzoekster ziet het tevergeefs anders door van oordeel te zijn dat ze haar verplichting heeft vervuld door een Armeens attest van goed gedrag en zeden voor te leggen dat dateert van 15 februari 2018, daar waar ze sedert 2015 op het Belgisch grondgebied verblijft. Verzoekster is overtuigd van haar zaak, poneert dat ze een blanco strafregister heeft in België en dat de verwerende partij beschikte over de puzzelstukken om na te gaan of zij voldeed aan de wettelijke voorwaarde inzake een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document, maar dit bloot en voluntaristisch betoog kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen.

2.8. Voorts betoogt verzoekster dat ze geen recent Armeens attest van goed gedrag en zeden kan verkrijgen omdat ze niemand meer kent in Armenië. Dit is echter niet meer dan een bloot betoog. Het is weinig aannemelijk dat verzoekster die stelt sedert 2015 in België te verblijven, er wel in slaagt om een

Armeens attest van goed gedrag en zeden te verkrijgen dat dateert van 15 februari 2018, maar dus niet een recenter attest. Alleszins, indien er een gegeven was dat verzoekster belemmerde om een recenter attest over te leggen of indien zij van oordeel was dat zulks overbodig was, kwam het haar toe om dit te melden aan de verwerende partij zodat ze hierover kon oordelen, quod non in casu.

2.9. Ten slotte spreekt de bestreden beslissing zich niet uit over de vraag of verzoekster al dan niet buitengewone omstandigheden heeft aangetoond die toelaten om de aanvraag tot een toelating tot verblijf in België in te dienen. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk gesteld: *“De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.”*

Verzoeksters gehele betoog inzake de buitengewone omstandigheden is dan ook niet dienstig.

Het eerste middel is derhalve ongegrond.

2.10. In een tweede middel werpt verzoekster de schending op van artikel 8 van het EVRM.

Zij betoogt als volgt:

“Zij woont hier samen met haar echtgenoot, die over een verblijfstitel beschikt en met wie ze huwde in Antwerpen op 10.12.2018.

Samen met haar echtgenoot heeft verzoekster ook een kind, [M.M.] geboren op [...].

De terugkeer van verzoekster naar haar land van herkomst zou een onevenredige schending van de gezinsbescherming (artikel 8 EVRM) uitmaken.

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“1. Eenieder heeft het recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van s' lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster, haar partner en kind vallen als gezin onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (EHRM, 22 april 1997, X, Y en Z t. Verenigd Koninkrijk).

Wanneer verzoekster dient terug te keren naar haar land van herkomst vormt dit een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel. Zij dient nl. haar echtgenoot en haar kind achter te laten.

Het is bovendien voor verzoekster zeer moeilijk, quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden en bijgevolg mag niet overgegaan worden tot de verwijdering van verzoekster. (EHRM, 9 april 1996, Adegbie t. Oostenrijk; EHRM, 26 maart 1992, Beljoudi t. Frankrijk).

Haar familieleven bevindt zich zonder twijfel volledig in België.

In casu bestaat er een privé - en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Het artikel beschermt zowel het privé - als het gezinsleven. Het privéleven is het geheel van persoonlijke, sociale en economische relaties die een persoon heeft opgebouwd in een land. Een langdurig verblijf in een bepaald land vereist in ieder geval een gedegen onderzoek naar het privéleven. Indien men vaststelt dat er inderdaad sprake is van een privéleven, dan dient de bevoegde autoriteit er het vereiste belang aan te hechten en dan kan een weigering van verblijf een schending inhouden op artikel 8 EVRM hetwelk naast de bescherming van het gezinsleven ook voorziet in de bescherming van het privéleven.

Artikel 8 definieert het begrip privéleven niet. Het is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het noch mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven. De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is een feitenkwestie.

Gaat het om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt er in principe geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet er absoluut onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied te laten blijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé(- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen. Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds.

Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang. Wanneer een persoon sociale bindingen in een land heeft uitgebouwd, dan dient men dit te catalogeren onder het privéleven. In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon. Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Dat dit geheel der omstandigheden wel degelijk als privéleven dient te worden aanzien en dat dit beschermd wordt door artikel 8 EVRM. Minstens het privéleven van verzoekster haar partner en kind dient gerespecteerd te worden

Er kan ook niet verwacht worden dat haar partner haar volgt naar Armenië. Hij heeft immers een verblijfstitel ontvangen in België en heeft een vaste tewerkstelling. Ook hun kind verblijft in België en gaat hier naar school. Het gezin kan dan ook onmogelijk verzoekster volgen naar Armenië. Hij staat ook in voor de zorg van zijn moeder met wie hij samenwoont.”

2.11. De bestreden beslissing maakt geen verwijderingsmaatregel uit. Verzoekster kan dan ook niet dienstig de schending van artikel 8 van het EVRM verbinden aan het feit dat ze moet terugkeren naar haar land van herkomst. Evenmin houdt de bestreden beslissing in dat verzoekers echtgenoot of hun gezamenlijk kind haar moeten volgen naar Armenië. Vermits de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is, brengt ze op zich geen scheiding teweeg tussen verzoekster en haar echtgenoot en hun gezamenlijk kind of stelt deze geen einde aan haar privéleven in België. Verzoekster kan dan ook niet de verwachting koesteren dat de bestreden beslissing een afweging maakt in het licht van het privé- en gezinsleven. De Raad voegt er voor de volledigheid aan toe dat artikel 8, tweede lid van het EVRM en de verplichting om na te gaan of een maatregel een geoorloofde inmenging vormt in het gezinsleven slechts van toepassing is indien een einde wordt gesteld aan een voortgezet verblijf. Dit is manifest niet het geval van verzoekster.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.12. In een derde middel werpt verzoekster de schending op van “artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 3 Kinderrechtenverdrag - belang van het kind en artikel 24 Handvest Grondrechten van de EU”.

Zij betoogt als volgt:

“Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”

Deze bepaling is een indirecte verwijzing naar het Internationale Verdrag voor de Rechten van het Kind.

De belangen van het kind zullen altijd vooropgesteld worden, dit wordt expliciet verklaard in artikel 3 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

Artikel 3 IVRK:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn of haar welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn of haar ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk voor het kind zijn, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuur maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht.”

De belangen van de kinderen dienen steeds vooropgezet te worden!

Het kind van verzoekster heeft het recht om beide ouders te kennen en door hen te worden verzorgd, dit wordt expliciet verklaard in artikel 7 § 1 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind (IVRK):

“Het kind wordt onmiddellijk na de geboorte ingeschreven en heeft vanaf de geboorte het recht op een naam, het recht een nationaliteit te verwerven en, voor zover mogelijk, het recht zijn of haar ouders te kennen en door hen te worden verzorgd.”

Het kind van verzoekster heeft recht op een relatie met beide ouders, verzoekster kan derhalve niet terugkeren naar Armenië! Het kind kan niet met haar moeder meereizen naar Armenië gezien zij in België geboren is en hier naar school zal gaan.

Immers art 9 van de Internationale Verklaring betreffende de Rechten van het Kind verklaart het volgende:

“1. De Staten die partij zijn, waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn of haar ouders tegen hun wil, tenzij de bevoegde autoriteiten onder voorbehoud van de mogelijkheid van rechterlijke toetsing, in overeenstemming met het toepasselijk recht en de toepasselijke procedures, beslissen dat deze scheiding noodzakelijk is in het belang van het kind. Een dergelijke beslissing kan noodzakelijk zijn in een bepaald geval, zoals wanneer er sprake is van misbruik of verwaarlozing van het kind door de ouders, of wanneer de ouders gescheiden leven en er een beslissing moet worden genomen ten aanzien van de verblijfplaats van het kind.

2. In procedures ingevolge het eerste lid van dit artikel dienen alle betrokken partijen de gelegenheid te krijgen aan de procedures deel te nemen en hun standpunten naar voren te brengen.

3. De Staten die partij zijn, eerbiedigen het recht van het kind dat van een ouder of beide ouders is gescheiden, op regelmatige basis persoonlijke betrekkingen en rechtstreeks contact met beide ouders te onderhouden, tenzij dit in strijd is met het belang van het kind.”

Dat het duidelijk is dat het kind van verzoekster het recht heeft een band met beide ouders te onderhouden, en dat ze die kans ook moet krijgen!

België heeft, als staat die de IVRK heeft ondertekend, de plicht om te waarborgen dat een kind niet wordt gescheiden van zijn ouders. Hier bestaat één uitzondering op: een scheiding is mogelijk als de bevoegde autoriteiten vinden dat dit noodzakelijk is in het belang van het kind.

Dat duidelijk mag blijken dat dit niet het geval is!

Hoe kan het kind een band opbouwen/onderhouden met haar moeder, indien verzoekster wordt teruggestuurd naar Armenië terwijl de vader en het kind in België verblijven en niet naar Armenië kunnen terugkeren/reizen?!

Dat het duidelijk is dat ook haar moeder de kans moet krijgen om de opvoeding van haar kind verder op zich te blijven nemen en dat een eventuele terugkeer van verzoekster naar Armenië een moeilijke te herstellen ernstig nadeel met zich mee zou brengen ten opzichte van het kind.

Van het kind kan ook niet verwacht worden dat het naar Armenië vertrekt. Zij is immers in België geboren en zal hier naar school gaan.

Het EHRM heeft in haar rechtspraak bevestigd dat het belang van minderjarige kinderen in overweging moet worden genomen bij de evenwichtsoefening die moet worden gemaakt wanneer een Overheid een beslissing moet nemen over een verblijfskwestie. Bij deze evenwichtsoefening dient men ook rekening te houden met de moeilijkheid die een minderjarig kind zal/kan ervaren bij een terugkeer naar het land van herkomst van zijn ouder (EHRM 3 oktober 2014, JEUNESSE t. Nederland)

Het Hof oordeelde als volgt:

"Whilst alone they cannot be decisive, such interests certainly must be afforded significant weight. Accordingly, national decision-making bodies should, in principle, advert to and assess evidence in respect of the practicality, feasibility and proportionality of any removal of a non-national parent in order to give effective protection and sufficient weight to the best interests of the children directly involved by it."

[...]

Het Hof wijst op artikel 3 IVRK dat stelt dat nationale instanties het belang van het kind als voornaamste overweging bij hun uitspraken moeten betrekken.

Ook artikel 24 Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie is noemenswaardig. Het bepaalt het volgende:

"1. Kinderen hebben recht op de bescherming en de zorg die nodig zijn voor hun welzijn. Zij mogen vrijelijk hun mening uiten. Aan hun mening in aangelegenheden die hen betreffen wordt passend belang gehecht in overeenstemming met hun leeftijd en rijpheid.

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging. 18.12.2000 Publicatieblad van de Europese Gemeenschappen C 364/13 NL

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist."

[...]

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erkent de directe werking van dit artikel waarbij de belangen van het kind een essentiële overweging moeten vormen. De Raad interpreteert deze bepaling in het licht van artikel 3 IVRK, waardoor dit ook geldt voor beslissingen die onrechtstreeks kinderen raken. Hoe dan ook staat het vast dat het belang van het kind een essentiële overweging is die nauwkeurig dient te worden onderzocht met daarin begrepen een "fair-balance" toets met respect voor de mensenrechten.

Het is in het belang van het minderjarig kind dat zij in België kan blijven omdat een terugkeer naar het land van herkomst rechtstreeks manifeste negatieve gevolgen zal hebben voor het minderjarig kind en aldus dient het verblijf van verzoekster te worden geregulariseerd!

Dat er dan ook een billijke afweging moet gemaakt worden in het licht van de fair balance-toets waarin men de belangen van de overheid moet afwegen tegen de belangen van verzoekster om zich hier te vestigen met haar gezin en haar leven verder op te bouwen op het Belgische grondgebied.

Er dient dan ook een afweging gemaakt te worden tussen de verschillende belangen in huidig dossier, zeker in ogenschouw genomen de belangen van het minderjarig kind.

Kruispunt Migratie stelt dat:

"Verwerende partij moet een belangenafweging (fair balance-toets) maken tussen de belangen van de staat en het belang voor verzoekster om op het grondgebied een gezinsleven op te bouwen. In deze afweging moet verwerende partij voldoende gewicht toekennen aan het hoger belang van het kind!"

Ook de Raad stelt in zijn arrest d.d.31.10.2016 nr. 177 241 dat:

"... blijkt op geen enkele wijze uit de bestreden akte of uit de stukken van het administratief dossier dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de 'fair-balance'-toets voorafgaand aan het nemen van het bevel om het grondgebied te verlaten zou hebben plaatsgevonden. Waar in de aanloop naar, dan wel bij het nemen van de bestreden verwijderingsmaatregel dus geen blijkt wordt gegeven van deze billijke belangenafweging, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de verwerende partij niet tegemoet is gekomen aan de beoordeling die haar toekwam in het licht van artikel 8 van het

EVRM. De Raad kan zelf niet tot deze belangenafweging overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227 900)."

Zie ook arrest d.d. 21.12.2016 nr. 179890.

Er dient dan ook een belangenafweging gemaakt te worden zeker in het licht van het minderjarig kind. Zij kunnen dan ook niet terugkeren naar Armenië.

Dat de bestreden beslissing dan ook vernietigd dient te worden.

Dat verzoekster erop wil wijzen dat alle elementen in het dossier van verzoekster in haar geheel onderzocht moeten worden.

Alvorens een negatieve beslissing te nemen moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: het langdurig verblijf van verzoekster in België, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België, het gebrek aan banden met het herkomstland en het feit dat een eventuele terugkeer art. 8 van het EVRM en art 7 en 9 van het IVRK zou schenden."

2.13. Opnieuw benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt. Verzoeksters betoog inzake de schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verplichtingen oplegt aan de verwerende partij bij het treffen van een verwijderingsmaatregel – waaraan verzoekster bepalingen van het Kinderrechtenverdrag koppelt alsook artikel 24 van het Handvest – mist dan ook feitelijke grondslag.

2.14. Opnieuw benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing op zich geen scheiding teweeg brengt tussen verzoekster en haar echtgenoot en hun gezamenlijk kind. De bestreden beslissing verhindert derhalve niet dat het kind van verzoekster kan omgaan met beide ouders, met hen beiden een band ontwikkelt en door hen beiden wordt verzorgd en opgevoed.

2.15. Zoals ook al eerder gesteld, houdt de bestreden beslissing niet in dat verzoekster wordt teruggestuurd naar Armenië of dat haar kind haar moet volgen naar Armenië. De bestreden beslissing verhindert dan ook niet dat het kind hier verder naar school gaat. Er is bijgevolg geen grondslag voor verzoeksters verwachting om in de bestreden beslissing nog een afweging terug te vinden inzake het belang van het kind. Verzoekster toont ook niet aan dat het belang van het kind werd geschonden door de bestreden beslissing. Zij citeert uit arresten van de Raad en verwijst naar een bericht op de website van Kruispunt Migratie en Migrantengerechtigdheid die betrekking hebben op een verwijderingsmaatregel. Dit is niet het geval voor verzoekster en dus zijn de verwijzingen hiernaar niet dienstig.

Het derde middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig april tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA